

הורד השבת

הוד התורה

יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל 0503-547630

688

התשע"ג

חיי שרה

כתובת המערכת
תתם סופר 6/1
מודיעין עילית
פקס 057-7961563
torani100@gmail.com
ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 16:13
מוצאי שבת 17:21
מוצ"ש ר"ת 17:54
הזמנים לפי אופק אלעד

שמרו על קדושת העלון

מה הסיסמא שלך?

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

את ביתו ומבקשים שיוציא את האורחים אליהם כדי שיוכלו להתעלל בהם (רש"י בראשית י"ט ה'), אך לוט לא ויותר על הזכות שנפלה בחלקו, והוא פנה אל מצפונם של אנשי סדום והציעה להם עיסקה:

וַיֹּאמֶר, אֵל נָא אֲחֵי תַרְעוּ. הֲנָה נָא לִי שְׁתֵּי בָנוֹת... אוֹצִיֵּאָה נָא אֶתְהֶן אֲלֵיכֶם וְעָשׂוּ לָהֶן כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם, רַק לֹאֲנָשִׁים הָאֵל אֶל תַּעֲשׂוּ דָבָר, כִּי עַל כֵּן בָּאוּ בְצַל קִרְתִּי.

לא יאומן! לוט מפקיר את הדבר הכי יקר שיש לו בבית - את שתי בנותיו, הוא מוכן שיתעללו בהם ואף יהרגו אותם בעיניו קשים [כפי שבסוף קרה], העיקר שלא יפריעו לו להכניס אורחים. אין פלא שהרמב"ן הקדוש מכנה את התנהגותו הדורסנית במילים 'רוע לב' (בראשית י"ט ח'), ואין ספק שזו ההגדרה הכי נכונה להתנהגותו.

עד כאן חזינו בשני סיפורים שאומנם יש הבדל גדול ביניהם, שהרי הכנסת אורחים של לבן נבעה מתוך חמדת ממון - ולעומתו לוט חפץ באמת להכניס אורחים. אך למרות ההבדל הגדול, בשורה התחתונה יש מכנה משותף בין שתי הסיפורים הללו, וכדלהלן:

לבן ולוט היו עיוורים בהתנהגותם והם זנחו את כל הערכים ובעטו במידות הטובות ובמסוריות [לבן בעט באיליו ולוט התאכזר על בנותיו] והכל במטווה מקודש של הכנסת אורחים, ובשפה שלנו זה נקרא 'המטרה מקדשת את האמצעים'.

האמת היא שכולנו מתוקים וחמודים והנושא הזה רחוק מאיתנו ואין לנו בו כל שייכות, ברור שאנחנו מאוזנים במידות ושקולים במחשבות ואיננו חשודים להתנהג בצורה שכזאת, אין ספק שכל מעשינו מדודים ומדויקים ואנו רחוקים עד מאוד מהגישה של המטרה מקדשת את האמצעים.

אלא שאיננו יודעים שגם בנושא הזה יש רמות ודרגות והרבה סוגים של סכנות ופזרות - ויצר הרע מגיע כל פעם בתחפושת אחרת ומפיל ומפיל בכביש הזה רבים וטובים וחכמים ופולגים כפי שראינו לאורך ההיסטוריה, ולמען חידוד הדברים והרחבת התונים והבהרת העניינים נעלה כאן שתי דוגמאות עם מסמכים שיעזרו לנו להבין את עוצמת העניין ובאמצעותן נצליח בעזרת ה' לעמוד על חומרת הדברים ולהתייעל, ונבין ממה עלינו להיזהר. ובכן, נא להדק חגורות, אנו יוצאים לדרך:

לפני קרוב 3300 שנה עם ישראל היה לאחר יציאת מצרים וקריעת ים סוף ומתן תורה ומוקף בענני כבוד ושתה מבארה של מרים ואכל אוכל של מלאכים [מן] ורמתו הרוחנית ומדרגתו האצילית כלל לא ניתנים להשגה ותפיסה, והתורה מגלה לנו שבאותו דור היו אנשים שהושפעו מהסתת המרגלים ומיאנו לעלות לארץ ישראל - ובגין כך ה' העניש אותם שימותו במדבר ולא יזכו לעלות לארץ.

אלא שכאשר משה הודיע לאנשי הדור שהם החמיצו את המתנה הגדולה ופספסו את ארץ ישראל - קמה לפתע חבורת 'מעפילים' והכריזה קבל עם ועולם שהיא מכה על חטא וכעת היא מוכנה לעלות לארץ, ולמרות שמה אמר להם שהם נזכרו באיחור ועליהם לשאת בעונש - הם מיאנו לקבל את דבריו ופתחו במסע הפלגה לארץ ישראל, וסופם שנפלו בחרב העמלקי והכנעני.

הסיפור הזה מוכר לכולנו עוד מהגן של שושי - ועד זקנה ושיבה אנחנו פוגשים בו מיד שנה בבית הכנסת בפרשת 'שלח', והשאלה מתפרצת ועולה וזועקת וממריאה עד לב השמים:

רבינו של עולם! מדוע הסיפור הזה נחקק בספר התורה לנצח - ולשם מה התורה מספרת לנו את חולשותיו ומעידותיו של אותו דור מופלג ברוחניות? מה היא רוצה להחכים אותנו בסיפור הזה?

כחמנו דשו בעיניך וגילו לנו את סיבת הדבר, ולפני שנעלה את דבריהם לבמה - נפתח בשאלה מקדימה:

מפני מה המעפילים בתחילה מיאנו לעלות לארץ - ובסוף מסרו נפש למענה? מה ההסבר לשינוי הגדול שהתחולל אצלם בין רגע? ועוד יותר לא מובן, מדוע ה' מיאן לקבל את תשובתם והפיל אותם בחרב וישבי הארץ?

וַיֹּאמֶר בּוֹא בְרוּךְ ה' לְמָה תַעֲמַד בְּחוּץ וְאֲנֹכִי פְנִיתִי הַבַּיִת וּמָקוֹם לְגַמְלִים: (בראשית כ"ד ל"א).

אחד ההבגות הכי גדולות שהתרחשו אי פעם בעולם - הייתה עם סניור לבן המפורסם, והתורה חקקה זאת בין דפיה לנצח מפני המסר הגדול הטמון באותה הצגה, מסר אדיר אביר כביר ונדיר שרבים חללים הפיל ומפיל, ולא סתם חללים זוטרים וטירוניים אלא גם אנשים רמים ונשגבים, חֲבֵרָה טובים ומוצלחים. מה כוונת המשורר והסופר?

בפרשת השבוע אברהם אבינו שולח את עבדו אליעזר לחפש אישה לבנו יצחק, אליעזר יוצא לדרך וברכת ה' מלווה אותו והוא פוגש ברבקה בת בתואל ומתברר שהנערה מושלמת ומופלגת במידת החסד וגם כאשר ניצבת מולה פעילות ברוכה ומלאת טרחה - היא עושה את החסד בשלמות ומתוך זריזות (ספורנו כ"ד כ"א - כ"ב) ואין ספק שהיא ראויה להיות אישה עבור יצחק בן אדונו, ולאחר שמתברר לאליעזר שרבקה ממשפחתו של אברהם והיא עונה על כל הדרישות שאדונו הציב בפניו - הוא מוציא נדוניה מכובדת ומעניק לה (עיי' רד"ק כ"ד כ"ב שכך היה סדר הדברים).

עד כאן שלב א' של השתלשלות העניינים - וכעת אנו עוברים לשלב הבא, שלב שבו קרתה ההצגה הגדולה שהזכרנו אותה בראש המאמר:

אליעזר שואל את רבקה אם יש מקום ללון בבית אביה ורבקה רצה אל אמה ומספרת לה את המאורעות האחרונות (עיי' רש"י כ"ד כ"ח), בינתיים עוף השמים הוליד את הקול והסיפור מגיע לאוזני לבן החמוד אח הכלה, לבן רואה את התכשיטים שעל אחותו והוא מבין שאליעזר עמוס בעוד הרבה צעצועים כאלו - והוא מחליט להזמין את אליעזר לבית כדי לעשות לו 'ניקיו יבש' ולנקות אותו מכל ממונו (ולקו"ש ק"ב).

אלא שלבן נתקל בבעיה רצינית, מפני שאליעזר עבד אברהם הינו צדיק וירא שמים האמון על הקדושה והטהרה - ואין סיכוי שהוא יסכים להתארס בבית שיש בו אלילים ופסלים ושאר כללכוכים וקשקושים. אם כן מה עושים? איך פותרים את הבעיה הסבוכה? לפתע אורו עינו של לבן ובמרחו עלה רעיון מבריק גאוני ויצירתי, רעיון מהולל ועסיסי שאפילו בעיירה חלם לא חשבו עליו. הוא צרר את פסליו לחבילה אחת ענקית והשליך אותם לפח אשפה המקומי, וטיהר את ביתו מכל פסל וזבל. נכון שזה פיתרון גאוני?

לאחר מכן לבן לבש פפיו ונעל נעלי לקה והעביר מפית על הקרחת ובדק שהאף במקום וחייד לראי, משם הוא רץ לבאר והזמין את אליעזר להתארס בביתו - כאשר הוא מכריז בפניו ללא בוש: ידידי וחביבי, למה תַעֲמַד בְּחוּץ? אֲנֹכִי פְנִיתִי הַבַּיִת! דע לך שלכבודך זרקתי את כל אלילי לפח אשפה וכעת הבית נקי מכל טומאה וזוהמה, ואתה יכול להתארס אצלנו בלב שקט (רש"י כ"ד ל"א).

לא יאומן! לבן בעט בכל היקר והקדוש לו ואפילו זרק את אליליו לאשפה, העיקר להרוויח עוד כמה שקלים. היש בדיחה גדולה מזו? וכיצד באמת לבן לא נבהל מכך ולא סלד מעצמו באותם רגעים אומללים?

לבן ניחם את עצמו עם החשבון הבא: אני הולך כעת לבעד דבר רם ונשגב, אני עומד לקיים מצווה גדולה של 'הכנסת אורחים' - מצווה יקרה שאברהם אבינו עזב עבורה את השכינה כדי לקיים אותה (שבת קכ"ז ע"א), אם כן גם לי מותר לעזוב את אלילי ולפנותם מהבית, כדי להכשירו להכנסת אורחים.

אך למרות שלבן התעטף באצטלא של 'מכניס אורחים', התורה מדגישה בפנינו שלא זה מה שעניין אותו - אלא תאוות הממון העבירה אותו על דעתו ודתו, והוא הלך במטרה להמית את אליעזר ולשדוד את כל רכושו (ולקו"ש רמז ק"ב).

עד כאן סיפור הדברים, אך האמת שלא מזמן נפגשנו בסיפור דומה עם עוד בחורצדיק ששמו מתחיל באות ל', הלא הוא לוט הפיקנטי, השופט הראשי של סדום ועמורה ז"ל (רש"י בראשית י"ט א), ומעשה שהיה כך היה:

לוט ישב בשער העיר ולפתע פוגשות עיניו אורחים נודדים - והוא מזמינם אל ביתו, כעבור זמן מה הסוד הגדול פורץ החוצה וכל אנשי סדום מקיפים

העלון מוקדש לע"ו גבריאל בן רחל ת.נ.צ.ב.ה.

נשמע - ויש לו הרהורים וערעורים וטענות על גדולי הדור ותקנותיהם, וסופו ריסוק רוחני ואבדון נצחי.
אם תזכור זאת ותבטל לתורה ולומדיה ולמנהיגי הדור - בין אם אתה יורד לעומק דעתם ובין אם לאו, אם תחיה את הסיסמה של 'נעשה ונשמע' פשוטו כמשמעו, רק אם יש לך ביטוח שלא תיפול ולא תצלול בעבותת ה', וברכת ה' תלווה אותך עד ועד בכלל.
מה דעתך על ההשקפה הדקה הזו?
נעוך ע"י הר' **אברהם א"ל** ה"ו

האושר שבנישואין

מהו המזון שנותן לאישה כוחות בטיפול הבית?
אחת המתנות הטובות שנתן הבורא לאישה, זה "קשר חזק לגשמיים".
דוגמא מספר 1: זה לא סוד שאישה אוהבת שהחלונות בבית יהיו מבריקים. היא יכולה לעבור עם העיתון על החלון וללטף אותו - בלי הפסקה. אתה עובר ליד החלון ורואה שהוא שקוף וצלול ואפילו חלק מהעובי שלו כבר ירד ממנו מרוב שפשוף וניקיון. אך כאשר אתה מעיר זאת באוזני אשתך, היא אומרת לך: "אני יודעת", אבל יש פה נקודה שלא מוכנה לרדת. אתה מחפש את הנקודה המפריעה ומגלה שמדובר "בספק נקודה", ולמרות זאת העניין מטריד את יקירתך. מכירים את התופעה?
דוגמא מספר 2: כל בעל יודע שאשתו לא מסתפקת בכך שהרצפה "לא תהא מלוכלכת", אלא היא חפצה "שהרצפה תבריק". היא מזויה מיטות, מנקה מתחת לארון, שופכת מים וגורפת בכל הכוח, והיא לא מסתפקת "בשטיפה גברית", (שטיפה רק "במעברים" ובמקומות המלוכלכים).
דוגמא מספר 3: בפעם... האישה מורידה את התמונות מהקיר ומנקה את האבק מעלנה, ומחזירה למקום. בעלה מבחין בה מהצד, ולפתע הוא מגלה מחזה מדהים - כמעט כמו המחזה שמשא ראה "בסנה".
האישה נשענת על הקיר ומתבוננת בתמונה, ורווה חת. ולמרות שהתמונה כבר נוקטה לפני מספר ימים - וגם אז זה היה מיותר, מה גם שבכלל לא רואים מה קורה "מעל התמונה" - שהרי ענין האדם ומגבלות למרות זאת האישה מרגישה "שעכשיו זה נקי" וזה עושה לה הרגשה טובה, והיא רווה מכך חת.

בעל רגיל ובפרט חתן מתחיל, לא מסוגל להבחין את הדקויות הללו והעסק הגדול שהאישה עושה מעניינים גשמיים. והשאלה נשאלת: מדוע ברא הבורא את האישה עם קשר כל כך חזק לגשמיים?
ידע אלוקים שעל האישה מוטל עול הבית הטהור, עבודה שלעולם לא רואים בה את הסוף - ותמיד חוזרים בה לנקודת ההתחלה. (הבית שוב התכלך ויש לארגנו מחדש. הכיור התמלל ויש לרוקנו. עוד פעם הגיהון המסורתי ביום חמישי, הבישולים של יום ששי וכו'), ומדרך הטבע, היתה האישה צריכה לאבד את שלוותה ובריאות נפשה מחמת עול תמידית זה. מה עשה הבורא בחמלתו הרבה?

נתן לאשה "מתנה", הנאה וסיפוק מעבודתה. בורא עולם גרם לה ליהנות ולהיקשר לניקיון ולבישולים. זו הסיבה לכך שכאשר האישה מסיימת לנקות חלון והיא מביטה דרכו ורואה שהוא צלול, יש לה הנאה בדיוק כמו שיש לך שכאשר אתה עולה לתורה ומסתכל בספר התורה! זה ההסבר לכך שלאחר הניקיון כאשר היא מחזירה את השכר למקום - היא בודקת שהם יעמדו בקו ישר עם הריצוף ויש לה מכך הנאה מושלמת, בדיוק כמו שיש לך בזמן שאתה מחזיר את ספר התורה להיכל ומישר אותו במקומו!
בורא עולם נתן לאישה את המתנה הזו של "הנאה וסיפוק ודקדוק בפרטים קטנים", בכדי שתתחבר עם עבודת הבית - ולא תהייה את הכבדות והעול הגדול שבעבודתה.

לכן, אם הבעל חכם, הוא צריך לפרגן לאשתו על הדקויות והדקדוקים שהיא משקיעה בעבודתה, ולומר לה: כמה טוב שהנחת את הכל בסדר מופת... אין לך מושג כמה אני אוהב שהכול במקום המדויק... דעי לך שמרוב שהחלון מבריק - לא רואים שהוא קיים... ככל שהבעל מרשים

ומחשיב יותר את עבודתה של אשתו והופך אותה למיוחדת ואיכותית, כך יתחדשו כוחותיה ויתמלאו מצבירה הנפשיים.
המילים הללו של "הערכה לאישה על השקעתה בעבודתה" נחוצות לאישה ומטעינות אותה בחמץ המחיייה אותה, ונוסך בה כוחות לעשות את זה שוב בפעם הבאה כאשר הדבר יידרש.
אך אם הבעל לא חכם - הוא אומר לאשתו שהיא סתם מגוימה בעבודתה ומקשה על עצמה את החיים, ומבחינתו - חלונות אפשר לנקות רק בפסח... את המיטות אין טעם להזיז - כי אף אחד לא יושן למטה... את הבית ניתן לטוֹף עם סמרטוט "פעמיים" - וזה יוצא נקי בדיוק כמו לגרוף מים... בקיצור בעלה "החכם בעיניו" מטיף לה מוסר על כך שהיא שקועה יותר מדי בעולם החומרי וכו', והוא לא יודע שזה הורס וגומר לה את הכוחות ופעם הבאה אפילו את המינימום היא תתעצל לעשות - כי לקחו ממנה את הדלק.

רמיזת את האהבה שהייתה לה בעבודה וגרמו לה להסתכל על עבודת הבית עם ראש של גבר - ולא של אישה, ואין לך אכזריות גדולה מזו.
כך אישה בטוחה קיבלה "חנחה מהאור" לאחיה את סגולות הבית והחוקים בהם.
ולמרות זאת היא לא רואה את "החוקים והאור" לא כאן בה רק אלא חלילה.
מכל מקום צריך לראות את האור והחיים - ואף להאזין לה את האור.

יהודי יקר!
באפשרותך להקדיש את העלון
ליקירך ולכל מטרה.
הצלחה, רפואה, עילוי נשמה,
וגם לזיכוי היחיד והרבים.
(העלון מופץ באלפי עותקים, בהדפסה ובדואר אלקטרוני)
לפרטים - 0503547630

חכמו ז"ל מבאר לנו את הסוד הגדול, והסוד הזה קשור לנושא שפתחנו בו את המאמר:
המעפילים כלל לא עשו תשובה על חטאם, ולאורך כל הדרך הם לא הסכימו להתבטל לדעת התורה של משה רבנו מנהיג הדור. כאשר משה הודיע שנוסעים לארץ - הם התנגדו, וכאשר משה הודיע שאין רשות לעלות לארץ - הם מסרו נפש למען העלייה.
שורה תחתונה: באופן שיטתי הם סטו מרצון ה' ומהוראותיו של משה, ובכל פעם היה להם הסבר טוב להתנהגותם.

בתחילה הם רדו לפי המנגינה של המרגלים ששיאשו אותם מעלות לארץ והם פסקו על פי הכלל של 'אחרי רבים להטות' והעדיפו לאמץ את פרשנות עשרת המרגלים שהארץ לא כדאית - ולא את השקפתם החיובית של יהושע וכלב. ולאחר שלמרות שמשא הודיע להם מראש שה' לא בקרבם והמוות מובטח להם (במדבר י"ד מ"ב-מ"ג) הם הסכימו להתאבד למען הארץ ולפילו בחרב יושביה, והם היו בטוחים שזו 'תשובת המשקל' ומסירת נפש נלאה.

והם לא השכילו להבין שהתנהגותם לא רצויה ובעצם היא המשך המעידה והמרידה בהנהגת משה ובאופן שיטתי הם עושים מה שבא להם - ולא מה שה' מבקש מהם, במסווה של עבודת ה'. ואת הנקודה הזו בדיוק, רוצה התורה שנפנים.

שפעמים יצר הרע מדבר את האדם לעבוד את ה' ואפילו למסור נפש, אך האמת היא שכלל לא מדובר בעבודת ה' - אלא במעידה ומרידה בה', שהרי באותו זמן של ההתקדשות וההתעלות היצר דואג שנרמוס ערכים מקודשים אחרים שהבורא ציווה עליהם, ונהג בהם אחרת מרצון ה'.

עד כאן ראינו שלשה דרגות של נפילה ברשת היצר [ונסכם אותם בהמשך], אך בטרם נחתום את הדברים נגלה שיש דרגה נוספת בסולם הזה, דרגה שבה ההתנהגות נכונה ומושלמת וההשקפה צרופה ונקייה והכל מושלם עד הקצה הדק ביותר, אלא שהמניע של האדם עקום ופגום - וזה מה שגורם לו להתפרק ולהתרסק בעבודת ה'. היכן ראינו זאת?

בפרשת קורח אנו נחשפים לסוגיה מאוד רגישה בה קורח פונה למשה וטוען לו דברים נכונים ואמיתיים כפי שמבואר בספרים הקדושים ואכמ"ל, ולמרות שקורח צודק בדבריו וטענותיו ולעיתים לבוא באמת תהיה ההנהגה של עם ישראל כפי שהוא רצה, למרות זאת הוא גלש מהפסים ועשה קרקס מהתורה כולה כמבואר בחז"ל באריכות (ענין רש"י במדבר ט"ז אי' ובתנחומא ישן קורח סימן ד' + ו', ובמדרש תהלים מזמור א' ט"ו), ואף הוציא שם רע על משה שכנשל באשת איש (סנהדרין ק"ח ע"א) וגרם שעם ישראל ביקשו לשקול את משה (מדרש רבה קורח י"ח ב'), ומידותיו הושחתו עד כדי כך שלא היה איכפת לו ש250 איש הולכים להישרף בגללו (ענין ברש"י ט"ז ו' - ו' ז'). וכיצד זה יתכן? איך יכול להיות שיהודי קדוש ומורם מעם שטוען למשה טענות נכונות - פתאום מתעקם בדתו ודתו ויהדותו ויוצא חוצץ כנגד ה' ומשיחו ותורתו? התשובה על כך מאוד דקה ועדינה:

קורח אומנם טען למשה בהתחלה דברים נכונים, אך המניע שלו לא היה לשם שמים - אלא הנקמה דיברה מתוך גרונו, נקמה על מינויו של אליצפן לנשיא ותנחומא קורח סימן א'), מינוי שלדעתו הגיע לו (רש"י במדבר ט"ז א'), וכיוון שהמניע שלו לא היה טהור יצר הרע הצליח להיאחז בו ולדרדר אותו עד שאול תתחית ולטרוד אותו משתי העולמות, גם מהעולם הזה וגם מהעולם הבא (סנהדרין ק"ט ע"ב לדעת ר"ע).

ברשות הקוראים החביבים נסכם את ארבעת הדרגות שראינו עד כאן:
1) שחיתות גמורה - לבן בעט באילליו במסווה של הכנסת אורחים, אך מה שעניין אותו זה היה תאוות ממון. **2) שחיתות מצד אחד וצדקות מצד שני** - לוט הפקיר את בנותיו מתוך רוע לב למען הכנסת אורחים, אלא שבאמת עניין אותו לקיים מצוות 'הכנסת אורחים' **3) צדקות מצד אחד ומעידה מצד שני** 'מבלי לשים לב' - המעפילים עשו תשובה מושלמת ומסרו בפשם למען ה', אך בו זמנית הם מרדו בהנהגת משה ולא השכילו להבין זאת. **4) צדקות מושלמת אך המניע לא טהור** - קורח היה מושלם בכל והוא צדק בטענותיו, אלא שהמניע שלו לא היה טהור וזו הייתה סיבת נפילתו.

וארבעת הדרגות הללו מובילים אותו לכביש חד, עם מסר מאוד מיוחד ומחודד:
המטרה לעולם לא מקדשת את האמצעים, ואפילו אם האדם מושלם ורק מניעיו עקומים ופגומים - גם זו צורת חיים מסולפת ומסוכנת, מפני שאדם כזה שלא פועל מתוך התבטלות מלאה לה' ולתורתו ללא תערובות זרות, סופו שהוא עלול ליפול בידי היצר ולהתדרדר לשפל גדול, כפי שקרא לצדק קורח.

אך עם ישראל מצויה של יצימות בעבודת ה', במעשה, במחשבה, במניע שמאחורי המעשה, הכל צריך להיות דך וטהור ולעולם אין לאדם היהודי להתפשר בעבודת ה' אפילו לא על פרט קטן ביותר, שהרי הספינה הכי איכותית - כאשר עושים בה חור אפילו קטן, סופה ששוקעת במצולות ים והופכת להיסטוריה. וכאשר מדברים על עבודת ה', על אחת כמה וכמה שיש למסור נפש על שלמותה, ולא לעגל פינות חלילה. זהו היסוד של כל התורה וההבדל שבין עם ישראל לאומות העולם עוד מלפני מתן תורה, כאשר הסיסמה של עם ישראל היא 'נעשה ונשמע' ואילו הסיסמה של אומות העולם זה 'נשמע ונעשה' אם נבין שצריך לעשות, ואם נבין אחרת נתעלם מהדברים. ועל הנקודה הזו יצר הרע נלחם היום בכל הכוח!

הוא מוכן שנקיים מצוות ונעטה על עצמנו דמות של קדושים ונפלאים, אך הוא מתעקש שלא נתבטל לתורה ולדעת התורה של גדולי הדור - ונבחר רק את מה שנראה לנו הגיוני ושכלי. אך מה שאיננו זוכים להבין - יצר הרע עושה מהפכת עולם ומשכנע אותנו להתיר את הרצועה באותו נושא [אם זה טלפון לא כשר או אינטרנט ללא סינון 'בהלכה' או רפרוף בעיתון לא טהור וכו'], והיצר לא מגלה לנו שבאותו רגע הוא כובש את כל עבודת ה' שלנו ועוקר אותנו מהקבוצה של 'נעשה ונשמע' ומכניס אותנו לקבוצה של 'נשמע ונעשה' - הקבוצה של כל אומות העולם ובעצם כל עבודת ה' שלנו נמצאת בסכנה עצומה, מפני שאנו עורקים את אט לאותו כביש מסוכן שדור עלינו קורח לפני ההחלפה הגדולה שקרתה לו בעבודת ה'.

יהודי יקר! אתה ודאי לא לבן שעובד את ה' בשביל תאוות ממון. אתה גם לא לוט שעובד את ה' מצד אחד ובוטט בערכים מצד שני, אין ספק שאתה גם לא כמו המעפילים שחשבו שהם עובדים את ה' - והם לא ידעו שהתנהגותם היא בעצם מרידה בהנהגת גדול הדור. אך אל תשכח שיש בתורה מחלקה פסולה נוספת, מחלקה של עבד ה' מושלם בכל - רק שהמניעים שלו לא טהורים וחייבו אינם מושלמים על התבטלות מוחלטת לדעת תורה ועל הסיסמה העתיקה של נעשה